

tice, al talentului său singular și singularizat, al diversității sale incalculabile și inspirații formale, sincronisări“, „totdeauna semne ale diletantismului“, care s’au dus odată cu modelele.

De aici rezultă că Eminescu și Macedonski au mers pe două drumuri deosebite: primul „oferă încetățenirea specificului în literaturile“ străine, celălalt aduce din Apus patru curente, dar rămâne nevalorificat, „din cauza unei epigrame“. De fapt el nu s’a impus, „pentru că neastâmpărul caracteristic nu i-a dat răgaz să se auto-exploateze“.

După această primă constatare d. T. Vianu trebuia să ajungă la încheierea că toate curentele cărora li-a servit Macedonski s’au demodat „acolo unde se născuseră“, doborâte de altele, risipite și acestea de -isme tot atât de fragile.

Ea e negreșit defavorabilă acestei edituri, care coboară opera lui Macedonski „în praful și residuele vieții omenești, pline de peripeții, suferinți, atacuri și contra-atacuri, „pe când trebuia înălțată în seninătatea istoriei, cu rolul ei, hotărât să lămurească principiile..., iar nu mijloacele...“.

Cât despre studiu, acesta e socotit „totdeauna abil și primejdios, căci poartă eticheta amăgitoare a unui studiu critic și de introducere în opera unuia dintre scriitorii noștri reprezentativi“.

Cum, în mare măsură, împărtășim obiecțiunile d-lui I. E. Torouțiu, și credem că ediția Macedonski a căzut nepotrivit în timpul comemorării lui Eminescu, am socotit bine să le sintetisăm și să le oferim cetitorilor noștri, spre a-i preveni de primejdia unei judecăți necontrolate.

Paul I Papadopol.

CUTEZĂTORUL

de Eichendorff.

*Pe unde picior nu călcase,
Sus, peste cal și vânător,
Semețe stau stâncile-abruple,
Castelul e parcă un nor.*

*Acolo unde 'ntr'e crenele
Sălbatece flori înfloresc
Și mândrele zine a' pădurii
Viața în cânt și-o vestesc,*

*Privește în sus cavalerul:
Acolo iubita și-a vrut;
Sări de pe calul în spumă
Și urma-i pe veci s'a pierdut.*

Trad. de I. Const. Delabaia.